

Hér er sáttur afbirtalinnna nafna:

2. Góðir vinir lífs og liðnir.

28 blöð qto. Reykjavík, 27. mars 1942.

3. Hans Daagöe Guðmundsson á Sýrarbakka.
4. Vilhelm Michael Ólason.
5. Axel Sveinsson, mútur í Reykjavík.
6. Sigurður Kristófer Pétursson, ritstjóri.
7. Halður Níelsson, prófessor.
8. Sigurður Eiríksson, ragnboði.
9. Guðmundur Óðgeirsson.
10. Gíslí Jónsson.
11. Lúðvík Símonarson frá Koltí.
12. Sveinbjörn Þorsteinsson, Sveinbjörnarnarsonar frá Þorbakki undir Rykjaflöllum.
13. Loftás Loftsson í Bollagörðum.
14. Jón Adalfrason á Stokkseyri.
15. Sigurður Jónsson á Grínskjósum.

Guðin mínir ári 1911

Hér er minnst eftirtalinna manna:

1. Guðmundur Jónsson frá Meðalholtum.
2. Sigurður Jónsson frá Meðalholtum.
3. Hans Baagöe Guðmundsson á Eyrarbakka.
4. Wilhelm Michael Ólason.
5. Axel Sveinsson, múrara í Reykjavík.
6. Sigurður Kristófer Pétursson, rithöf.
7. Haldur Nielsson, prófessor.
8. Sigurður Eiríksson, regluboði.
9. Guðmundur Oddgeirsson.
10. Gisli Jónsson.
11. Lúðvík Símonarson frá Holti.
12. Sveinbjörn Þorsteinsson, Sveinbjarnarsonar frá Gerðakoti undir Eykjafjöllum.
13. Loftur Loftsson í Bollagörðum.
14. Jón Adolfsson á Stokkseyri.
15. Sigurður Jónsson á Grímsfjósum.

sem allra bestan stellingu á öllu fót en hann féltist við; það vildi ég að vissu líka, en
 ég var óþreyjuþyllri og seldi nóg, að komast í stellingu með auferðina. Aldrei varð okkur
 þó sundur orða út af þessu né neinu öðru. Viðaulega gátum við talað saman um þetta í staðinu
 um og búið okkur saman um það, einn um í föt minna minna, sem þó varð að vega til líkja,
 en það var ekki nóg: Við urðum að skrifa um það, hann að koma upp að Seli og vera þar
 ukkur sabbis og í vöð, ávatt að gruffa í einhverjum viðfangs efnum, tala um þau og koma
 þeim í framkomu. Skundum fót ég, einn um um fót eða nýjri, alla leið upp að Hedal.
 Holtum - eftir samveru okkar í staðinu - til þess að vera þar 2-3 uktur.

Um niður þessu vinnu frá mér: leppað hófs vatni í Hrunum anna hrappi til vinnu minna,
 en eidar vart, Sigurðar Hagvissinnar, og til þess að koma söðlaumíð hjó Harald, syni Sigurðar,
 en eidar bjó að Hrafnkellstöðum. Hledan Eudmundur dvaldi þar, var hann organistur við
 Hrunakirkju, enda hafði hann lert hjó Bjarna sál. bróður minna.

Ári löng not þrifa skrífurinnar minna að mestu, en önnur stóft hlóðust í okkur
 leada og hvort um sig: Við urðum ús í stunda vinnu minna stóft okkur hvort um
 sig og fjárr hvort um sig, um hann ræðist til fjórvöð hjó Bjarna sál. bróður
 minna um vetrarvertíðina 1887 og hann ég á því eidar.

Eudmundur, koma í verid, laugardaginn 19. febr. Hann sng með okkur í kirkjunni
 20. febrúar og mánudaginn 21. s. m. gengum við einn saman út í Dalsh. Þóðratíð
 var þó milt, óþrændi útsýningur og kladdur og snjó. Við þróum um snjóinn
 báðar leiddi, en um brá soo við, að við þessu samrýndu vinnu, sem aldrei gátum stíld
 idur, hóv um hvarugur eitth einasta ofd hvort við annan heimsað út í Dalsh um
 vö heim okkur. Þá var elti einn vöð minnst í margra ára samstaf, minnlega vinnu
 öllu eða vöð efni minni fót fyrri líd, ut holdur hvort um líki við. Þúð var þógn!

Þetta hefi ég aldrei gefað stíld. Átti það, sem fram kom þremur löngum eidar, nokkurum
 þátt í þessari þógn, Leinnu eða fót, sem þó elti millum okkar? Hvar velt?

Hidvítudags kvöld líd 23. febrúar 1887, sá ég þannan vinnu minna í síðasta vinnu og þreyð
 hinn vid elu sngriðd hann, en hann sat í badiþynni í þófu við líd Bjarna sál.
 bróður minna og Sigurðar bróður sinn og annar e. félaga þessu, en saman fóru daginn
 eftir út í þó lálshöfu. Sungu þeir þó fjölda sálma laga og meot úr þessu sálminnum,
 en ég - fót að sofa, þreyttur eftir dagvork mitt - og snginn annar.

Gutmundur Jónsson var faddur 27. júní 1867 og fíri þáttur þvein á nunn yngri en ég. Hann var í meðalþingi hár og vaxti, fíngulogur í velli og fíður sýnum og framúrskarandi vel gelfinn, gáfatur og gáðyndur. Hann var iðnverseltkinn í djöpsku huganum, allar góðar og gáfugur, en hann var fástíffinn og fjóstlaus með öllu; einninn voru hugpanir hans bundnar við song og hljófara stöð, enda léti hann mig og vel í orgel-harmonium; songróðul hans var fíur og fjellandi en eigi ykja há. Fólkið í Höpavatni hafði hinsar mæsta mætur á honum og létu svo í, að hann var einn í höpi hinna manna og lofustu meðal ungra manna.

Sigurður Jónsson, bróðir Gutmundar, var faddur 6. nóvember 1865 og fíri rímur fíriggi máinda yngri en ég. Hann lérdi gullsmíði hjá Ebenezer Gutmundssyni og var að öðru leyfi listgelfinn maður mig og; Hann smíðaði m. a. orgel-harmonium og með svo mikilli smídd, að ord var í gert, enda léti hann og vel í þessu honar hljófari. Hann var einnkar fíngendur maður, lítið eitt lofi, orti en Gutmundur bróðir hann, bjartur og fíllinn og með afbrigðum fíður maður sýnum, með bjart hár og blá augu.

Hinni kynni hafði ég af þessum nákomna fjönda mínum, en Gutmundi bróður hann, en vorid 1886 bjuggum við saman hjá Andrési Gutmundssyni og Gutbjörgu, konu hans í Skúli-
stodum í Eyraþalbra. Var hann fíri við vaxlu Einaris borgara, faddur Sigfríðar, en ég við Refalísveglum.

Sigurður var gláðinn, gáflundur og léhari konu en Karlmanni að fíri leyfi, hve fíngendur hann var, en fjóstlaus við allt þjatt og fíriál. Þeplussamur var hann og ástundmar samur um allt fjad, en honum var í hendur fjadid á vinnu, fástíffinn en fjóst ávallt léttur í hand og hljófur sam barn, enda voru hugpanir hans, ord og athafnir léttur fjóst sam um fjóstad barn ordi á mæta, og svikida undirferli voru honum fjásti skapi, eins og Gutmundi bróður hann. Í fám ordum sagt, var hann indall fjiltur og elstulogur, sam alla manna hréif með blíðu sinni og barnslopi koti.

Þáðin þessir bróður og ástföru vinnu drukkudur í Þorlákshöfu með Þjarnu, sálugu, bróður mínum, Páli Jónssyni, faddur mínum, Gutmundi þessu syni fíri hljóf-
halls-koti, „afbundamanni að atgjáfi“ og Halldóri Alfsyni (Skíðamur) fíri Þáru, „stíllinn og velgæindur unglíngi“.

Víð fíri fall alls þessara manna má með samni sojja, að hveð fjáru, sam starfs-

mann og mörgu vinnu, hafi orðid fyrir óþakalegum vinnu gáfu. og starfsmanni, enda
 var fléiru saknað svo, þá fullorðinn manni þessu eigi þáru bændist, en fléiru heyrdu þinnu sög-
 legu frögu um frífall þessu. Og fyrir mitt leyfi - og það veit ég um fjölda annars manna-
 lla svo á og hafi þá þann lítið svo á, að þinn íst. þjóð öll hafi orðid þar fyrir einu þinnu
 mesta tjóni, en þinn niðsti flá, og hafi ég á öðrum stadi bent á tildrögin til þess að ölyrd
 vord og hve til þinnu leyfi það. ^{var.} Hér er málefni þetta og stýlt til þess, að ég geti mikið um
 það hafi, en álit mitt á þessu efni, en alls eigi sérstaks eðlis - það var álit og samþot-
 ing allra þessu mörgu manna, en manna al þetta hafi lýmurt og starfsmed.

Hans Daagöe Gutmundsson í Eyraþakku, sonur Gutm. Gutmundssonar bóndala og
 konu hans, Astrídar Gutmundsdóttur, var skólabarn mitt í Eyraþakku þangað til
 hann fór í Ráttunskólann hér um síðustu aldamót. Hann var fæddur í Eyraþakku
 1883 og andaðist 27. maí 1902.

Þetta þessi var svo elsturlegr og góður, fríður ^{sigur} og framúrskarandi gáfur, að ég
 lesið eigi aðeins góðan höfðu á honum, heldur og bróðurlegr. Adlánu og ást.
 Af þessu varð eigi löng, aðeins 19 ár, en þinn var sálargeisti fyrir alla þá, en góðar
 hugsaunir geyms og gófrugar fyrir atlanir. Þessar hugsaunir og fyrir atlanir átti þessi
 nagi mætur, þótt hann, aldurs síns vegna, vori enn eigi farinn að láta í þessu.
 Og á mynd og þitt þessu, meðan hann var í barnaskólannu hjó mér í Eyraþakku.
 Hveult sem ég lét á mynd þessa minniót ég ótal margra og inndilla stunda frá þannu víska-
 dögnum okkar, og þótt ég vori um 20 árum eldri, þann þó mér ég verda nágur í annu sinn
 og óstadi þess, að ég hafi ávalt veid svo vel umröttur sem hann, að þinnu stöfadi
 geisti sátleysis og samru manngöda. ^{sem hann} Hann var óþingulega stílltur og stödu-
 lýndur. Þótt ég, sem mætur, hafið lítlu eiginu til þess, að láta þessu þessu.
 en öðrum börnum, og þá ein þinnu skólabörnum, sem mér vori öll þess, gatti ég
 min ávalt, sem þessu, að láta þann eigi verda þessu. Þinnu góga fór ég stílltur
 dult með það, að ég ávaxaði þessu umge vinnu minni ávalt þessu: "Lítill, smár
 vinur" eða aðeins, "Lítill, smár Hans", og ölli þetta engu afþýðis sem þinnu þessu.
 anna, þinnu hann var þessu öllum þess, engu síður en mér. Þessu átti hann
 þessu þessu, sem var yngri en hann, aðeins nagi eiginu, en líttunum.

hæf, nið og elstu þegar, en hann var svoðdu flóttálfur, ávakt í gæstuhúsum. Þútti, að hann
fólki nauvarst und sig niðid fyrir fjórum. Þótt þú vissi, að þetta væri aðli og barnabréð, þótt þú
eigi hæf þú fúir, enda lét hann sem öllum ömum börn, tafarlaust að orðum minnum og að-
fyrirlestum, en þútt var annað, að hann þræpti mig off und þráttálfum og glæm þínum og fúð
þú fúremur, sem hann létli var meira stíllingargljóð en hann og flóttálfur börni.

Þú áttu bróður þessu eða bróður, ^{tvö} sli eldri, Eudmund yngri - en hann var eigi í stóðu
mod mér - og Eijund bróðir í Eyvabálku, svo og systur þútt, en vora eldri en hann létli og
Aðstímunður, þútt Ástu, en vora kona mínar minni, Þúttálfur sonur (Þúttálfur), og þúttálfur minni,
og Haldórn, en vora kona Hanns Ánderssen (Haldórn, Adalsteinn (6) Kaupmanns; nið en Haldórn nið stórn
Kristínus þúttálfur og Agnóus. Þútt vora börn þessu þúttálfur og þúttálfur, vel græind og góð. Haldórn var
í barnastíttálfum þúttálfur, en Ástu eigi, enda var þútt eldri.

Urn hann sál. Eudmundsson gótt þúttálfur og margt sátt, og alls gótt; þútt var þúttálfur nið stíllingargljóð, en
hann létli, einni fyrir mig, svo ungur, sem hann var og áttálfur öllum en þúttálfur þúttálfur. Þúttálfur
mínálfur eptir þúttálfur hann, þúttálfur þúttálfur og þúttálfur þúttálfur. Þúttálfur þúttálfur
nið stíllingargljóð og þúttálfur þúttálfur, þúttálfur minni, sem í þúttálfur var svo lítt en hann sál. Eudmunds-
sátt, að þúttálfur eigi þúttálfur minni líttálfur þúttálfur, svo östíllingargljóð sem þúttálfur vora. Hann létli:

Wilhelm Michael Olason, sonur Lovisa Hall of Tráfórdi.

Svo þúttálfur und eitt sinn, sunnand 1902, eptir að þúttálfur var nið stíllingargljóð til Þúttálfur,
að stíllingargljóð nið stíllingargljóð var þúttálfur minni í Hvalfórd; vordid var þúttálfur þúttálfur og
þúttálfur, sem þúttálfur gótt, gladasóttálfur og þúttálfur. Þúttálfur var sunnandálfur og
stíllingargljóð, þúttálfur fólki, minni mig að vori Þúttálfur. Eptir þúttálfur, þúttálfur þúttálfur þúttálfur
var einn minni lítt, þúttálfur konan minni var einn systur; þúttálfur konan eptir þúttálfur þúttálfur
þúttálfur en í ágúst mánuði minni sunnand.

Þúttálfur var þúttálfur nið stíllingargljóð þúttálfur og þúttálfur þúttálfur minni að Sættálfur í
Hvalfórdarstrónd. Þúttálfur þúttálfur þúttálfur þúttálfur vora í þúttálfur og vora þúttálfur
gláttálfur mig og - allis áttálfur minni - og þúttálfur minni þúttálfur vora minni, þúttálfur og íttálfur minni.
Eptir stíllingargljóð í stíllingargljóð, svo þúttálfur þúttálfur sem þúttálfur var að þúttálfur þúttálfur minni minni, þúttálfur,
þúttálfur og annað þúttálfur, en þúttálfur var, og þúttálfur; þúttálfur minni íttálfur minni, eptir eptir stíllingargljóð
til lands; eptir þúttálfur þúttálfur mig, og þúttálfur þúttálfur minni. Eptir þúttálfur þúttálfur, til Eyvabálku

Valda, til konu minna þar, til hrima morgu góðvina, en ég þá hafði stíft samvistum
við með svo ívöðum og stýndi lofum þess, og ég hugaði til hrima óvissu fram tíðar
minna, en ni var þóku hulin og óviss mjög en er líd; jafuall alls eigi svo vel
sem vouta mátti í vöðublíðu þessari, en það var o. m. k. Elandin óvefja.

Lit ég þá áttur eftir stépinu, yfiri hána mikla hóf og só, en þar stendur drengur einn,
einn síns líds, einn og ég, en þú er mér virtist, og alls eigi með sam. glæði þagði ok sýp,
sem allir hini, en ég hófði fast á hann og lengi og sá, þótt þjárlögðin vörðalsuett
milt, en þarna var fallegur drengur, svo inlatti, en ég völd krifinn og, þung til hans,
heilsaði honum, sagði til nafns míns og spurði hann en heiti.

"Ég heiti Wilhelm Michael Olason", sagði hann.

Þá spurði ég hann hverji vörð samfylgdarmann hans og svaraði hann þó:

"Enginn."

Síðan sagði hann mér um eftir sína, föður (sem þá var láinn) og móður sína o. frö.

Og þó þessi stund var vináttu band það bundid meðum okkar, en eigi þagði
mánu við náðum hvor til annars.

Síðan komst ég en þú, en drengur þessi var þunglyndur, alvörugefinn og við-
hóðinn; en hann ekki náttátt samstáðu með öðrum þildum í sama relli, en
hann ekki ágóða viður, sem hann unni mjög, en hann skundi föður síns.

Willi - svo var hann nefndur - kom oft heim til mín og völd ég þess þriðja var,
hversu hugaði hann var og fullvörðinn, en jafuframts alvörug og góðlyndur;
þó var einn og þrygði fyrir einhveru lapnuleiki hjó honum, og þygg ég þá hafði völd
sáttum þess, hve viðin hans var bálþýja stóld með hann einan og svo ungan, lóðan
it á minna þrautina (mij minni, en hann vörð í hremtu stólanum) með stóli
lóngu til þess en gætu völd henni en lídi.

Þessi virtist hann talan sér vörð, en hugsa til þess, en ég vörð óvörðinn, og
mou þá vel, hversu inni lof gládu hann völd, en ég sagði honum, í janúari 1903,
en ni vörð ég binn en þó óvörðinn við Þeyðesvenglu, með 1200 krónu launum
mou ánd. Sagði hann þá við mig í barnalegi glæði sínu:

"Þetta er glæði lof en þetta, þú minni. Þú spái ég þú, en þú eigi góða
þann líd fyrir höndum og þessu laun þú, en vel lífdu lof fyrir þig og

Móttu gefgjafa og Gudni þu konu hans. Hann hét:

Axel Sveinsson, sonur Sveins mírans hét í Reykjavík.

Til þess þessi var sínu meðal hinna fállega draugja og góða, er í Horni í Kynni síð. Hann var gladyndur, vel vitandi barn og vel uppalinn. Því miður varð kynning okkar eigi langd, því hann fór austur á Vopnafljóð með föstun foreldrum sínum og fátthi í lífid og konum um langri stöid og fátth annað en það, að hann hefði trúlagast framvistarandi fállegri stöid, Gudlaugu fátthdóttur, Pálmadóttur og Þorgrídi, en hann var í samstípa austur, vorid 1911. Mótum síðar með dís, Gudlaugu þessi og eftir það fór Axel til Ameríku og andlátis þar ín bryðstosingu eða bryllupstími.

Þannig er mi hin stuttvörð minning min um þessan konu in minn, og vil í mí minningu síni hino matasta manns meðal þessra, er náðu þess aldri, en þess, er á framman gefur. Það er hinu fjöðrumi ástíðindur og stáld, höfundur hinna merklu fróðvöðna, fótur og hrynjandi, sjálfstíngurinn í Rangarusa:

Sigurður Kristófer Pétursson.

Einu og vötu mátti var hann sínu þessu mögu manna, er meita að lánu höfðu í hinu andlega stírnunni Harald. Víslesyni prófessor og bændur þess bóttandi vísatta bændum og virdingar, sem ávatt var gagnkvæm í bændu hlíðar; þess höfðu samstípa og hugtan afri: Gudspettina og sábertann sóttun- ar, alla þó líd, er þess voru samann. Sér Haraldur eigi í Rangarusa og þess flutti hann fjöðdamargar stólvöður sínar, þessu og andagift og gudegum innblásti, sem allri þess, er á hann hlýddu vöðu þess og af aldri þó gleypt.

Söðum þess, að í þess þess láni að fagna, að eignast þessan nítthi þess manni og fótímann að vísu, sínum hinum barta, er í þess eignast meðal öðri góðra manna, átti í þess þess glædi að fagna, að megi aðtöð hann við gudestíon- notu hans hét í Fríkirkjunni um margu ári. Stéid og sínni við þess, er hann hélt í Rangarusa, sem síðan þess stur hinna annstóðdrottun með þess vöð, höldsvíðum manna þess, og þess var það, að í Horni í Kynni síð Sigurður Pétursson, svo, að inni og ystíð þess vísatta hélt ávatt á millum okkar meðan hann lífdi.

Í Horni þess að þess, þessu söngvinnu hann var og söngvöðum og höfðu

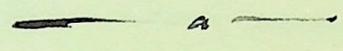
nij og hann feradi, ad geta att þess kost, ad mega heyrja Þat hálfsom flýti þin sigildu
 velt þins millingsins Joh. Sebastian Bach: i þessum hljómi l. eittum þeim er hann heit
 he i Þoukirkjunni vid miðla ad dænu og aðsóku, en þessum sárpyrtu, sjúka manni
 var það fyrir umd und öllu: Þessum prof. Þommas Þjarnhédins son, sem þó
 var gúðvinnu Sig. Mr. Peturssonar, sagt, ad hann mætti alls eigi vera viðstaddur þess
 l. þann samkomu, sökum veikis sinna, hann mætti eigi láta sjá sig þar. Þetta er
 Sig. Mr. Petursson einnig vel og stíðli, það manna best, og því þann honum eigi til hugar
 ad brýpa i móti bodnum l. þessins. Þá þess var hann og samvirkur samur maður
 og vandadur: Hann vildi segjum taka einum fjórum eða stöðum, heldur taka eitt
 allra, þótt enginn geti talað hann eigi eitt til fullu þess; en til þess um þess var það þó
 fyrir hann, ad mega eigi njóta þessara und senda. Því var það, ad eigi fót ad leitark und
 hjálpa honum i þessum efni, og eigi fann náðid, sem fyrir um sinn var þó eigi fullu og jandi,
 en þó ad miðlum notum: Egi faldi hann þessu uppi i þessum Þoukirkjunni er
 inni i l. þessum þessum þessum, þar sem enginn get séð hann eða orðid hann var.
 Því þetta var Sig. Mr. Petursson men ósýnilega fl. þessum. Þessum og þessum hann
 notid þessum hljómi l. þessum, en Þat hálfsom heit, og var hann, sem vanta mætti,
 þessum og þessum og mætti hann i smiltar og þessum meistarum, J. S. Bach.

Ad hljómi l. þessum me l. þessum fylgduð und ad heim til min, Sig. Mr. Petursson og eigi,
 en svo var hann var þar i um þessum sinni und mig og aðra, ad hann settið eigi i
 annað en handan þessum og neyði eigi svo miðla sem einn þessum og vatni und glasi,
 þótt það var. Þessum fylgdi eigi þessum ávallt þessum und þessum þessum, en þó var það
 svo miðla und þessum þessum, ad hann vadi ad fylgja mér und ad vatni þessum und
 þessum og eigi þessum eftur þessum ad þessum. Vid gátum eigi stíðid!

Þessum þessum þessum i miðlum þessum og meðal þessum eitt, sem eigi gegni vel,
 en það þessum þessum þessum þessum þessum, ad eigi veitti þessum þessum miðla þessum,
 hann mætti, "þessum notum ad um mig og þessum minni i þessum þessum," og ad eigi l. þessum
 þessum sem bestar og þessum upplýsingar um þessum þessum. Egi það hann ad
 l. þessum upplýsinga þessum þessum þessum þessum, þ. d. þessum Ólafi Ólafsson
 Þessum þessum, Ólafi Þessum þessum þessum. Þetta þessum þessum þessum og
 þessum þessum þessum þessum, Ólafi árið 1922, en sí galti það þessum i þessum, S

Vid jandarföt Sigurdar Kr. Petersson fólks í Gort. Gestarun til þess að
 ystja minningar. Gæð um hann meðir lajnu, "Tantum ergo," eftir toelli
 og þá var í fyrsta sími sungin himn á gæti, alkunni salm um, sem hann hafði
 sjálfur orði: "Drottinn valur, drottinn valur, daga' og ustu yfir þá!"
 Songmann hafði í gæða og vinnu orðar boqgja, Haraldur Kjellsson heit nýjja-
 krifa mikla og fagra lífnaðu yfir honum.

Vid iðhafningu í Rangarnesi spilaði í lagid: 7° Anno an eora, eftir F. Taolo Tosti, og
 fólki það vel iðsigandi og iðhöfu mikil ið jandarföt hans
 minni í og úr og eftir þessa gæða vinnu minni með söttandi miklu og iðdingu.

Haraldur Kjellsson professor var alla tíð einn hinn iðttvæsti vinnu orðar
 hjóna og tíður gæður í heimili orðar. Hafi í iðttvætti stáði gæð þess, hvern
 þátt hann átti í þá, árið áður en hann andaðist, á lagid, "Vist er þú, þessu,
 Konungur Klár," kom fram í sjónarvild og til eynu almennings í Fósturogum
 lauga 1927 og ótal aft síðar fram í þann dag. En í hefti eigi sagt frá því, að
 hann satti mig ið einu sinni kærasta vinnu minni, sem mér fannst að hefti satti
 mig svo, hinn 3. Október 1925, að í hefti, að í gæti aldrei fýringefid hannu það.
 Til þess missattisins vil í eigi minni á, enda lofadi í gæti að glegna þvi með
 öllu, en snilld sá Haraldur í þessu sem ötu glegni í eþki, meðan í gæti og
 í í þessu ósýndlega mikil þannu að þatta fýringefid, þvi ella hefti mér
 lidid iðla alla egi, í satti hefti eigi þessu á, og þá eigi síðar vinnu minni
 sem - semistoga í gæti - hefti gæti mér svo mikil á móti. Ef ein hær
 stýldi atla, að vinnu hefti orðid milli vinnu og þessu minni að annars í
 heimili minni, þá fann þvi þessu.

Eg vissi aldrei hvernig þá þagur þessa vinnu minni stáð - í hefti að hann hefti
 orðid vel - en hann kom stundum til minni og lofadi mig að gera sá gæða í síð-
 asta stífti, sem hann gæði það, sagði hann: "Eg kem til þín, þvi minni, til þess, að
 lofja þig að lána mér 350 kr. um mánaða tíma, þvi þátt í gæti að í gæti fangid
 þessu þvinnu annars tæðar, þvi kem í mí til þínna með þetta, og þvi að þi' þvi er
 "þrautabending" mín þagun í þessu efnum." Vitandi var mér ljúft mig í gæti

Steylt að gjöra honum gráða; mér þótti mér þetta vera einu þessu. Ólífluga
hans, Ódabljóð Ejuvandaróttin gráddi til mín skuld þessa, að manni þennar léturum.

Með fráfelli þessa mata manns og mögjujóða, hefi hin íslenska fjóð misty svo niðri, að ef
sel að hin fái namnaðs nokkurn manni honum létur, hvad þó lepi oia mér, og hid and.
Egalsif fjóðarinnar mátti alls eigi við þess; þjó honum var andlagið, gófu ginnu okkar, hinar
vissan og fálleysid svo ósejjanlega niðri, að ef hefi aldrei hlustað á annars eins godbers
Kristinnar hinar og hefi ef þó átt kost á að heyrja til margra annara prelata, sem þóttu vera
og voru niðri hefi andans manni. Enginn þessu hefi sént mér hófund hinar vassar í
stóðara ljósi, eins eignarlogans og samman, eins og Haraldur Vilsson. Og þó átti honum
marga og háðsinnu mótstöðumenn, manni, sem voru svo ófólkisfullir, að þeir vildu
stíki hlusta á hann, og fólðu, að þeir væru trúst á þess; þess voru sem fæddir und hann
hefi þann áhrif í sig, að þeir kynni að snúast frá hinu réttu þess, til vandræðis og
gullóttunnar en hann ódadi! — Svona líkfillega geta menn einni gegn þessu og
göfugasta, sem heimurinn hefi að ljóða. En að dandur hins ódada og góðo keminnar,
vorn þó niðri þess og þess gleysu honum aldrei, né heldur orðum hans.

Eg var svo heppinn, að ef náði ródd Haraldur Vilssonar í grannuofon vals, og leysti ef
vid, að hann væri þetta á hardari flótu og geymsa hana þannig ódum manni og óbom-
nu til minningar um hann. Einnig á ef bréfo-mustag eitth, með nafni hans, en ef
veit, að var hid síðasta, sem hann skrifaði, en það var daginn áður en hann dó, 10. marz 1928.

Við þessu bróðri mínu komnum þá til hans, fólundum vid hann og var hann þá gladdur og
vengóður um að sér mundi gefna veiti sín, en fjóði hann þá góðd honum hin síðasta; hann
mátti þá mér að segja í fyrri okkaris síns, en að sextugsafullri hans þess, 30. nóv. s. ár,
enda mundi sér, ef hann lifði þá, verda hegt um hönd að framkomu á ynni lögþess, en
hann ein hefi eigi, selt um fjórðustu gledið framkomu áður, þess að í 60 ára yndli sínu
fengi hann lífsþýgd sína útbogada. Hvada fyrri okkaris það voru, sagði hann okkur eigi
þá, en ef vissi, og vidtöllum minnum vid hann oft áður, að þess voru allt annað en eiginjarver;
þess niðna til óvinnulegra hagabóto fyrri hinar íslensku kirkiu. En ni fóru hug-
myndir hans og fyrri okkaris, sem margt annað gott, með honum í gófinu. Hoi líkt Fax, að
missa hann í bestu stesidi lífsins!

Enis og ef get um áður, var sér Haraldur líður gottur í heimili okkar hjóna, og

'kveit sinn, er hann kom, bad hann mig, ad gefa fyrir sig, fallega lagið okkar,' Alsi
 ad einu einu sinni, heldur jafn margum sinnum, sem versin eru marg: frim sinnum - og
 hvaldi sidan. - Gad var hann, sem vefurinn 1927 bad mig, ad fi Pál Pólfsson til fress,
 ad raddsetja, 'fallega lagið okkar', og á hann því flakkinar fyrir það, ad lagið komst fyrir
 eynu almennings og ni lifir það um ár og aldir. Semiloga hefði það farið með mér
 í grófna og enginn getað opinberað það, því ni var það öllum gleypt fyrir löngu - nema
 mér. Þannig geta menn stutt á því, þótt óbeinlínis sé, ad trú góða fái framgang,
 þótt aðrir, s.d. ég, í þessum afni, stæfthi eigi um það sam steyldi, síðt svo. fljótt, hins vegar
 átti ég lagið (og það er) í nóttum (áin söngvadda) frá fyrri tíðum, semiloga frá 1912 ad 1914,
 raddsetti fyrir hljóðfari, en elsti til þess ad sýnja það, í þann vey hefði það o. f. v.
 getað gegnast og mér veid eigi að það! Því enginn vissi hvar það var komið ad
 hvar það stofaði, því það finnst hvarji í nóttum loftum, i málendur né er leudur,
 fyrir en mér.

Marq og mikil fleira mætti um þessu auðans mikilvæmi segja, þó Sigurd Kristófer Petersen
 og professor Harald Vilhsson, því mikilvæmi voru þeir, hód svo sem átt, þeim miklu minni
 mun og andlega samáðari þunna um þó ad segja, enda voru þeir andstödur militarískt.

Ey þel það hafi þessa veid til ósýnilegrar gleði og ómáttarlegs gagns fyrir mig, jafnvel
 þótt ég hefði þakmættuð stöðlyndi til þess, ad þessa þakmætt þeim og hlóð þá vandr, ad megi
 halla af vinnu þeirra, en hvi þat ég ni stáðan vinnid á þessu sinni.

Verður þá veit fyrir mér ad vinnu vott þess vinnans, en ég hefði þetta þakmætt og
 of þakmætt en það er hinn óþakmættilegi samvætti nándur minni:

Sigurdur Birilsson ræfslu badi.

Það var ni fyrir minni. 60 árum, ad i hóp voru, hinna uppvaxandi unglings í
 Stokkseyri, batlust bróður þeir þess af þeim. Þótti þá þegar allmikil id í þeim
 vana: þeir komu þangað með ljós gledinnar, þogund söngsins og alud göðdenninnar.
 Þeir hétu Sigurdur og Birilsson; badi var þeim fridur sýnum, föngulegri og framúr-
 stærandi félagslyndi, en þeir þóttu þessu meira: en almennt gendist medal
 ungra manna og jafnvel meira en i stóðun stóðu til, því þeir voru fálakir og
 frumur athafna litla. Það var þó laus þá þat ad þetta var rétt, því þeir voru
 hvarhi montur né mikilbátir og hlóð þeir í vinnu voru þeir ekki. Þeir voru

gladur og gæmruifir, ungi manni; það mátti jafnvel vera þá sofið, að þeir voru, syngjandi-
 gladdir "unglingar, sem, frátt fyrir alla fótaleisna, þóttu þeir í allan tíð." Þrátt þengur
 þeir þynni og jafningja sínum, Þjarna síð. Talsvyni og vandræði gáðvinnu mikla.
 Og úr var sungið, áhruga máttin ridd og unnið að framgangi þeirra svo vel sem
 unnt var; minnkun var það bindandi og söngur, sem þeir höfðu móttan áhruga
 fyrir og það svo, að þeir höfðu áhrif í alla ötra ungi manni, hversu mikil það
 sem þeir voru, þeir allir voru þeir og einnig frammanfarandi algjöflega ómunnadur
 unnið; höfðu að auki á unniðum stöðleikunum síð. Þá var það, að Þjarna sagði
 að sér öllum ungu mönnum í nágrenninu að sér í svo að sojja hverju kóðli vestrar-
 nis og í höllunum, þegar þeir áttu frí stundir frá heimilis-örmunum sínum, og úr var
 skemmt sér, hvortu við dans úr spíl, heldur við söng og sífjörandi samredur og
 útstíringar á ymsu fót, er áhragendur unnið var unnið að heyrja og fótast unnið. Þar
 voru fjölmörg, og þeir unnið á hverjum vetti, sandur (af Þjarna) og sífjörandi við mikla
 aðsókn, bæði í Stokkholmi og Eyraþorði, söngfélag stöfund og bindandi stöfundunni komið
 fyrir og stöð austur þar, og hálfti þetta allt ósýjanleg áhrif og vandræði á nægjunum af þó
 sa, hugi manni, eldri sem ungi unnið var og í ötra ötra unnið var: Þrátt þengur
 hvortu að móttu og tilfæringunum fyrir gáðvinnu og sáttunum ötra unnið var, að úr
 held, að unnið þar eystra helldi úr þeirum tímum uppið úr þeim síð, þótt til helldi vandræði
 til þess að hlusta á úr þeim síð. Þá, er þeim unnið var. Blót og formálingar, né
 heldur, að þeir helldi fandi í þjórðan leikunum, þótt það helldi vandræði þar þjórðanum til þess að
 hlusta á unnið unnið leikunum og úr þar leikunum, sem, stundum og stundum ötra. Þrátt þengur
 og þess unnið, sér allir að sextu unnið. Því við hláim og vandræði þar, þrátt, og úr
 blót, helldi þeir úr unnið sér til lengdar. Þeir fundu, að í þótt þengur þess unnið
 gáttu þeir unnið seldur lífi lífi; þeir unnið, að til þess. Þrátt þengur þess unnið: Selt-
 lant gaman, uppöskandi fótun og uppbyggilegar bændingar unnið, hversu þess
 voru að lífa lífi sínu, svo að það voru þótt unnið að lífa þess.

Það unnið unnið, sem úr þess unnið í þess unnið. Þrátt þengur, sem unnið þess
 náð 60-70 ára aldri er unnið jafnvel vandræði unnið og unnið unnið seldur
 unnið og unnið, hvort þess unnið úr þess unnið þess unnið og þess unnið þess
 unnið jafnvel unnið og þess unnið unnið í þess unnið unnið de helldi þess. Það

Þrátt fyrir þetta þótti samt alveg nauðgulegt að koma í veg fyrir það í einhverjum veg, þá hann var
 að draga úr stórgráða vísulánum og heppilögasta ákúid var þá gers lítið úr máximum sjálfnum, velja
 hóttaþingni í honum og ljúga í hann, jafnvel þótt hann lygarnir vissu um hann, að hann bráðadi
 ekki um, enda hefði það eigi dulist. Einnu dýrþegostur og rökstærur í tilbúningi þóttu líkilega sögu
 sagna og í útbreiddu þeirra var vísulánu Þessi þótt, enda var hann „sundur“ fyrir það með krossi og
 gæðum á heidursdóttori. — Sigmundur var sandur að vísu, en ekki fyrir sönnu afleið. —

Það munir Sigmundur og Gírdur voru atkadi frá Þessum í Skóðum. Móðir þeirra, Endlaug
 Sigmundardóttir var elstja, og af þessu giftu. Gudmundur syni. Þau voru fólakir niðri og lifðu líkari
 hálfrútu lífi í Skóðum. Það var þessu voru söngmannur og það með afþingdum heor í sínu sviði. Gírdur
 hafði háa og stóra heuródd, en Sigmundur svo djúpan og um lítið mældan bass, þá hann fyllti vel
 upp í Karlatós, flótt þessu fjóttu syni húsar haldinnar. Þannig var það eitt sinn í Gyrrabólum, en
 við hálfrútu þar ofþingdum söngum, með söngum þess Samundssonar frá Hamngarði, að þessu
 söngmanninum byrjaði, voru engi þessu en ^{annar} þessu bassu áttu á syni, þessu ^{þessu} — þessu voru í
 sjón var Sigmundur ein um að syni, hald þessu. (T. bassu) svo, að í syni þótti samt um, enda hórsu
 þess Samundssonar honum fyrir það, að söngmanninum lokum, hórsu „val hann hefði stadið sig“.

Ekki að við Sigmundur fluttu þessu þessu til Þessu áttu um um við mikið samant að Gírdur
 mikið og fól þá sem ávalt andrútu val í með öðrum; hann var þessu góður í húsili
 öðrum og ávalt gláður í stöpi, hversu þessu sem af þessu hann var; hann lét
 séi niðri umt um börn sín, þessu sína og húsili sítt og sagði jafnan: „Gín húsili
 Gírdur til; ég er viss um að ég og börn mín eiga betri lína í vörðum en mí um“. Hórsu
 hann hefði fyrir séi í þessu, lét hann eigi uppi, en einhverja vituastlyr hefði hann um það og
 þá samilegu af dránum, enda vildi hann hefði verid fól þessu í þessu efni. Honum var
 niðri um niðri Sigmundur semar sína, þessu hann var niðri af þessu og gáðu þessu.

Þegar ég varð stórtari G.T. næstmann 1909, var Þóður Thordsson stórtannur, Þóður Jónsson
 (Egja-Þóður) stórtannur og hórsu í mikilli þessu þessu. Sigmundur var þá sem af þessu
 hórsu og honum atkadi stórtannur sá, en Alþingi varði hórsu. Síðan 1910 var
 svo við í júlímánuði, að Þóður Jónsson laudistari þessu hórsu í Alþingi, og setti Eggert
 Þórusson í sínu stöð í undan. Eg var einn að banda M. Jónssonis í það, að Sigmundur
 atkadi stórtannur uppi; hann hann sem hórsu, hann var í þessu þessu hórsu um og
 vartadi allt til húsili sína og afþingdum í vörðum en afþingdum umtann vörð þessu

dagana, og hefti lofad Sigurdi ad ejo um vaxlaus og lita eftir heinsilum, enda bodi meir ad
 Eiviss Jonsen og hefti styblum. Mr. Jonsen lofadi ad taka fjotta til grana og ad ejo um ad augun
 stamma og allar siss fjordi Thoroddson ydi greiddur um eysi og styblum, eins og hann hefti
 jo margsinis fandi fram i badi vid Mr. Jonsen og adra, en meir gleyandi Mr. Jonsen ad geta
 um fjotta vid Eggert Nielsen Dur um hann fori uodur. Eiviss Jonsen sagdi meir, ad hann
 hefti elsket fe til jess ad greide Sigurdi lammis. Eg for fori i Sjornaridid og etladi ad hefti
 styblum, en dagum Dur hefti fjordur Thoroddson komid og hafid hann: Eggert Nielsen vissi
 eigi annad en ad fjordi bodi, sem kostuuppar, ad hefti styblum, og for let hann greida honum
 hann. - Fjarmal Sigurda urdu ofur Eiviss svo erfid, ad vid urdu ad fu vaxil jofu haan
 styblu upphodum, i handi bankans, en endur heinta styblum ur hoidum fjordur Thorodd-
 son kostadi ofur Eiviss margra man da riptili vid hann og ad lokum fjallot hann eigi allur
 greiddur i. Mr. Jonsen urdu hann fyrir eijalfan sig, ad vissu ad ein hverja blyfi uppi sin
 eigin lamm, en ad hann styldi kafa ged i sin ad meta sig meira, en þannan si starfandi fjorn
 upphum, sem hann vissi ad hefti mikla fjort fyrir ad stadið ur i stilum vid hann - fjad
 var eit m. a. sem andrannu di lunnar far fjordur Thoroddson og fjotti hart ad gengid.

Harp fjornu matti um þannan fori fjorn og o eiginjarnu man, Sigurd Birtilson, sejo
 mannum, sem augun etladi ielt, allt goti vildi geru fyrir dra og sem hefti lifi sinu og
 lengendi heilum suni i forisignu vaxa fjessa alragnu als sin, birstu di mals meir.

Sigurda var vel maki farinn og urdu urdu hinn best, ofgalann, en stoffastur
 og heitum sinu svo fori, ad eji ur vissu um ad hann hefti offrad lifi sinu fyrir hann,
 enda var hann of hefti kominn i fjarda lojnu sinu.

Ein hverja sinu lagdi Sigurd ur fori Hornafidi til Rjupavog Landkiddis; hefti hann
 fengid liss Dur hefti til fjerdarinnar þar o Hornafidi og var einu i ferd; hann for eldi
 hart yfir, en eftir nokkru lissa reid, en hann kominn upp a Lonkvidi tok reid-
 stjotum uppi fori ad leggjaot undir knapanum, sem i honum sat, midu i golum,
 svo ad hann vand ad ganga þar of honum og þeyma hann og loku ad slappa honum og bera
 handu og beidi alla krid annar i Rjupavog, sem urdu um fjallkomu dagid.

Þannig matti lissa fjerdalojnu Sigurda i fleiri vegu og jo eigi sidur einu hinni
 þeim, en hann komot i, en i þeim olum mid gudu hjalf og jodu manna. Hann
 var fridar urdu, godjarnu og rad vandur tilada gverlo.

volsnadi notkunn, en þó eigi svo, að það stæmduð eit til minna. Þegar þetta þessu komu
 niður í Eyjabakkalu um kvöldið, holdvoti milli hvífelds og ilja, þóttist þá þá helstu
 heint þafa, en þeir voru hinir hrossvota og hásvota; þeir spundu mig, hvern þá af þessu
 þessu orði, „vestur á fjalli“, sem þá fyrst á láta selja, því þeir voru ríðubúnað til
 þess að fara þangað um hel á selja þau. Vísanlega átti þá kvöldi voru þingdi minna
 þau vestur frá og engu vísni þá orðverksmíðing þau! En þetta sýndi á milli þessu
 og stúlls, jafnvel stótt þess vísni einu og þá, að þetta var á einu spang og engin alvara.
 Það var Símonarson komandi viki völdvottar í högra leri um vesturinn, og á gerðist viki
 þessu svo, að hann var lagður undir uppstund og andlát þessu sumarið eftir.

Þetta þessu var hugljúfur mig þá, hjartanlega gláður í stöfu, en stíltur vel og stöðug-
 lyndur, ljósháður og fríður sýnnur, en mest um allt var, hvern þá á milli þessu hann var
 og gáfuplyndur í orðum og athöfnum; aldrei heyrði þá neitt ljótt orð af hans munn, né
 heildur að hann talði neitt stýggðar yrdi. Þil völdvottar minna svo um minna.

Stóttum síðan kom annar þetta til stúlls þessu minna frá sínu hjarta; það var bróður-
 sonur þessu þessu (af fyrra þessu bændi); hann hét:

Þórunn Þórunnsson, Þórunnarson frá Gerðaloti undir Eyjafellum. Gláður var
 og stæmduð þessu minna meðal megra minna minna þá namast á þessu þessu í
 Kynni við, en hann hóf stýndilaga: Það var 2. júlí 1912, að hann var í mót-
 lóti hér vestur í Faxaflói, í einu þessu hjarta og bláafla veldi, en það sem þessu
 hann, og þá 3 þessu þessu, en með þessu voru þessu þessu, þá þessu stúlls og þessu svo
 lóti þessu svo síðan. Haldið var að vátarotins þessu þessu gengid niður í þessu og
 hann stúlls í stúlls stúlls.

Að þessu þessu þessu var þessu mestu stúlls og stúlls, því minna þessu
 hann voru þessu þessu og stúlls; hann var að meðal þessu þessu, stúlls og stúlls,
 stúlls og stúlls að valla sýn, en minna var það þessu þessu og stúlls,
 sem alla þá þessu, en þessu stúlls í Kynni við hann. Hann var notkunn eldi á minna
 en Ríðviti fótbróðir þessu, sem var um þessu, en hann lét, en stúlls og stúlls
 þessu þessu minna sig; Þórunn þessu þessu veldi náð. 25 ára. Það var í hann þessu 3 ára 4,
 sem alla þessu þessu minna stúlls minna, legris og stúlls og stúlls minna og þessu var.
 Þessu voru þessu þessu stúlls þessu stúlls: Þórunn, en þessu stúlls

Vigfus Eiríksson, Klerikur,
 Hagur Erlendsson gullsmid
 Hjörtur Hausson, Kaupm.
 Eudjón Ólafsson, Kaupm.
 Tomas Tomasson, Kaupm.
 Kristinn Sjurðsson mörðaramáttur,
 Saurdóttir Sjurðsson, írsnind,
 Kristinn Súrsson, vagnasmið,
 Eudm. Eudjónsson, Kaupm.
 Pál Eudjónsson, bólfjór,
 Kristján Sýgurrson, Kaupm.
 Daniel Þorsteinsson stígasmið
 Fridjón Sjurðsson, stóðsm.

Þjarna Súrsson frá Galtafelli,
 Einar Súrsson, - " - " - bróður hans,
 Eijólf Eyfello, smátara,
 Eirgrím Súrsson, smátara,
 Andrió Súrsson, Kaupm. í Eyrafellshöfðum
 Eirgrím Súrsson, bróður hans,
 Eudm. Aðalbjörnsson, Kaupm.,
 Hagur Þorgrímsson, bólfjór,
 Halldór Súrsson, bólfjór,
 Sigrur Sjurðsson, biskupur af sönskum
 Sjurð Þor. Ad. Adalfron; Seattle
 sr. Þorvald Þorsson, í Nólffellsgötu, ísbúnaður
 sr. Fridrik Fridriksson frá Nólffellsgötu, ísbúnaður

og margir fleiri, en þetta er mat, eigi einungis þess gæðuminnja, heldur niðurlausna
 gæðum, en eigi hefji þess niðurlausna gæðum af notid, enda veit eigi annað, en að þessu eru
 hver um sig og allir hinir ábyggilegustu menn og meyir góðir félagar, sem eigi hefji veid
 í félögum með og þess gæðuminnja viðskifti við, öll góð og gæðuminnja.

Enna, hví eru þetta þetta upp alla þessa menn? - mat eigi - en engar konur; þess þess
 elski allar veid þess gæðuminnja og elski þess?

Já, en af stílanlegum ástodum vil eigi sáttur vera að þess þess þessu á allu. Það
 er elski þessu en me - þess eigi en þessu þessu á áttodis-aldurinn, að eigi veit þess, sem me
 en sátt, að „allar engar stúlkur hefji veid bróður þessu í me“ (!) - það er notid sátt, að
 þá þessu vitu þessu me þessu me, þessu í samleið sátt, veid eigi aldrei veid þessu var við þess.
 Það er e. t. v. að eigi me, sem me gæti veid að me, en eigi er elski veid me, að þess þessu
 notid me veid „stóðsm“ í me: Þess þessu þessu þessu, að það var annað og me - „j“
 af þessu, sem þessu me, að veid þessu me veid me; það var þessu þessu þessu þessu
 að, sem aldrei þessu stóðsm me me þessu í, og vil eigi þessu me me me þessu.

„Af öllu þessu, sem þessu þessu me eigi, að þessu veit þessu me eigi, að þessu þessu veid
 og sátt veid þessu me me me me“, veit eigi að þessu me me me me.

Hver þessu eigi vil þessu þessu „eigi“ að eigi, þessu me me me me me me, að eigi er elski

Þórnir vör þegar áður háskólagangur vísinda manna, náttúrufræðingar, lækmar
 o. s. frv. - Eða þá á þau leri edlisfræði, hefðlisfræði og yfirskot og því áði, en viti
 svo eigi hvar austur er, vestur, suður eða norður, né heldur hvern dagatalid, mánaða-
 talid og því síður viti veith um árs-tíðningar, háttid dagana, náma af vera / kynni um
 jafni, ostendoyms og áða háttididaga, sam og áföng 27, á þau gæti notað sér til stömununar,
 hlöfjund og ostengottanna og steinunn, á þá bláunn, sam yfirskotna bláa snágar lét þau
 selja í götunum í þvöðu vaddi sam er, hlöðlit góli álfandi og kulla. Þannig er nú á-
 leid kemurann og bláa útgafandanna við þórnir, í til í þá á á aldrig og megin-
 hluti þeirra eru stíllu bóm.

Þetta eru leiddimar til uppheldis botuskyð landsinn. Og þá er hvar sér fyrir
 þendur á regna á betta in þessu, á hann vís á ofskot, fyrirleitur og kofur.

Loks er þó þó grund ein lifandi vera, er í vil minnst á í þau öðru, það eru:

Dýpin. - En elsti líkt á stött með þau og þórnir, á þau eru mis stólin, þeir
 engin nátt sínd, tilfrimungar þeirra á veltugi vistar, þau kvaðin og státtid?
 Hér þá "máðurinn" þannig á náði sinn. Þógar þá er þó eigi best, á þau vel
 með dýpin? Á elli "máðurinn" niðid undir því með lífo. og þórnir sína, á þórnir
 notist sam best á stöfnum þá er dýpin, hvort á sína vidda, irna og þórnir
 fyrir hann, á er hann svo heinskur, stíllingstjór og illur í sér, á hann
 á á í þetta elli? Nei, eigi óvalt. Þá er þórnir og þórnir aðlagandi vinn
 hann þessu áddu.

Og þá þá regna þórnir þá, á þá, sam eru "gáðin við dýp", vinda á betri vinnu, á
 þórnir lánark margt betur en ella, á þá þá náttur stílling á vti dýpunn og til-
 frimungar þeirra en áðin manna. Þá er margfalður ávinnir þórnir þá, og þórnir
 eigi á vera þá? Sérstaklega er þá nándynglög, á innvota þórnir þá líkt, á
 ungangast dýpin - og þá eigi sér þá dýpin - með góðum atlotum og vinnu þá, þá
 stíllja dýpin sjálf betur en oss grunur; það næst þá stíllja þau elli ná þinn
 illu aðeind: þau hljóta á "lét svo á", á máðurinn á vinnu vinnu og þórnir engin
 ráð til þess, á þórnir undan gífráðunn hann: þau eru fróðar, og máðurinn háð-
 stjóri. Þetta á sér á vinnu margar undanleitingar, en þá er allt of þá.

Þá er svo stóðar minnid og þá þá "gáðinn lesari" á náða í tilganginn, á þá þá

sem hann er madurinn til. Þykir þoumum ég hafa sést einfaldri, hlutdrágni að
 mikil manustu þag, - þá, hann um þad. - "Þad sem ég hef störfad, þad hef ég
 störfad". Hitt er annad mál, að ég haldi þad eigi eftir mér í aðgerðaleyfingum og í elli-
 dögnum, að verja fátímann stundum til þess, að ryfja þetta upp fyrir mér og endur-
 velja minningar mínar um margu mál manna og vinnu. Þykir ég hafa þrosk að þeim um
 of, svare ég því þessu: Þeir áttu og eiga miklu meira lof stúlid! Év miklid, að ég
 kann engin vord til þess að lýsa þeim rétt. Mér finnst, og hefir ávallt fundist, að
 manni eigi rétt í því, að híd góða í þari þeirri sé eigi lof í laginu, en híd nio; ofu
 þé hafid stýrumu hattu og meiru að því, get en þinn, þar, allir eru vó Adamborn".
 Að lokum vil ég gelta þess, að línu þessar eru rípadar - einn og flest annad, sem ég
 störfi - einn og ég vori að störfi. Minningja minnum sandi bréf og þad í flýti, endo
 hef ég eigi haft tíma til þess að unrita þad, þessa þad nánar né ganga bein þar þar.
 Þess vegna málki með nokkrum samir seja, að nio; sé rúbbid, "móbidimar vott,
 en innihaldid loð".

Þad veldur mér að þessa þad, sem og hitt, að ég nanni ekki að biddja meinu er afstannur
 í masinu, en vil di að einn votta þess, að þeir manni vori sem flestin, er ekki svo
 góða vinnu og velunnara samir ég hef átt.

Reykjavík, 27. marz 1942

[Handwritten signature]